

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Jeg har den opfattelse, at det, befolkningen nu længes efter, faktisk er nogle konkrete resultater og ikke bare smukke ord om, at vi alle sammen vil gøre det så og så godt på sundhedsområdet. Derfor tillader jeg mig at dreje diskussionen ind på hjernedødsriteriet – det var ministeren selv, der startede på det. Afgørelsen herom er som bekendt ikke faldet endnu, men skulle forslaget blive vedtaget, er her netop et vigtigt emne for den planlægning, vi har talt om, gerne på f.eks. nordisk plan. Det er et eksempel på, at der forhåbentlig ikke vil være patienter nok i Danmark til, at vi skal have centre for alle slags transplantationer. Derfor må det være et oplagt emne for det omtalte kontaktudvalg i tide – altså inden man i praksis har foregrebet udviklingen – at tilrettelægge, hvor disse transplantationscentre i givet fald skal ligge, og hvor mange af dem der eventuelt skal ligge i Danmark.

Endelig skal jeg tilføje, at det selvfølgelig er dagsordenens ordlyd, vi stemmer for. Hvordan vi når resultatet, skal vi ikke fastlægge i dag.

Pia Dahl (FP):

Jeg skal lige begynde med at sige, at jeg er glad for, at sundhedsministeren var så positiv over for det, jeg sagde om en værdig død. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer netop dette spørgsmål af etisk karakter.

Men det undrer mig såre, at ministeren gang på gang her på talerstolen kan give udtryk for, at amterne nærmest styrer sygehusvæsenet så glimrende, og at vi er bange for en form for central styring. Jeg kan ikke se, hvorfor den skulle være mindre central ude i amterne, end når den hører direkte under Sundhedsministeriet. Jeg har i virkeligheden vanskeligt ved at se, hvad vi skal have et sundhedsministerium for, hvis vi ikke i det mindste kan få en styring af sygehuse gennem Sundhedsministeriet. Jeg kan slet ikke forstå, at en borgerlig minister kan tilslutte sig den form for overadministration og alle de penge, det koster at have en administration i første omgang igennem amterne. Det er mig ganske ubegribeligt.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det kunne være spændende at sidde herinde i år 2000 og så se, hvilken slags regering der er. Når man har været i Folketinget en del år, kan

man ikke lade være med at sidde og smile en lille smule, når man hører debatten, ikke mindst fra Socialdemokratiets side. Hvis det til den tid skulle være en socialdemokratisk regering, er jeg overbevist om, man ville stå i samme situation, som regeringen står i i dag, nemlig at man må vælge, hvordan man vil bruge sine penge. Et er at foreslå noget, når man ikke har ansvaret, noget andet, når man står med ansvaret. Derfor mener jeg faktisk, at dette her må være et fælles ansvar for os, også Fælles Kurs' bemærkninger til os.

Kristeligt Folkeparti prøver, hvor meget vi kan nå i regeringen – og vi er glade for vores regeringssamarbejde. Vi har også samarbejdet med Socialdemokratiet og har på nogle områder måttet gå med til nedskæringer, som vi ikke bryder os om.

SFs ordfører står heroppe og udtaler sig, som om regeringen var imod arbejdsmiljø, imod alting. Jamen man må da finde ud af, at det er fornuftigt at investere i et godt arbejdsmiljø, for sundhed har noget at gøre ikke alene med et sundhedsministerium, men med alt, hvad der vedrører mennesket. Hvis vi giver gode arbejdsforhold, betyder det selvfølgelig, at der bliver færre syge. Spørgsmålet er så, hvor meget kontrol vi skal have. Men det skulle være en selvfølge, at alle var interesseret i, at der var bedst mulige forhold. Det gælder både trafikken og alle andre områder. Vi har en fælles interesse i at forebygge, og det er ikke noget, SF kan tage patent på. Gad vide, hvad de vil gøre, den dag de måske er i regering med Socialdemokratiet og vi andre kan stå heroppe og sige: Hvorfor gik I så med til det dér? Det er sjovt at drille hinanden.

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

En række ordførere har givet udtryk for, at de finder det vanskeligt at opfylde det dagsordensforslag, som nu ligger på Tingets bord, hvis der ikke knyttes yderligere økonomiske midler til det. Må jeg i den forbindelse gentage min tidligere udmærkede kollega som minister for dette område, hr. Henning Rasmussens ord herom: »Det er endda muligt, at vi kan få et bedre resultat, når man ikke bare kan tage, men tvinges til at bruge de ressourcer, vi har, på en anden måde.«

Jeg er helt enig med hr. Henning Rasmussen i, at det ikke altid er nødvendigt at tilføre de